

niki in uradniki močno zastopani mej bolgarsko inteligenco. tudi črv le v gotovih letih dela veliko škodo. Sicer pa tudi druga leta letajo majski kebrji, pa le v neznatnem številu, in tudi črv je slednjo leto, toda ne toliko.

Učenjaki so si že dolgo belili glave, od kod to prihaja, da se druga leta kebrji oziroma črvi ne pomnože tako, da bi postali škodljivi. Natančneje preiskave so pa pokazale, da to prihaja od tod, ker veliki črvi majskega kebra pojedjo manjše. Tako pojedjo odrasli črvi tistih let, ki so v veliki množini, manjše za jedno leto mlajše črve. Tako se zarod poslednjega leta nikoli ne opomore.

Na podlagi teh skušenj se priporoča, da se v kebrovih letih kebrji pridno pobirajo, da se tako pomanjša škoda, ki jo delajo kebrji in pozneje črvi. Puste naj se pa kebrji družih let. Njih črvi bodo, v kolikor se jih ohrani s tem več koristili, da bodo pokončali mnogo manjših črvov, nego pa bodo naredili škode. Na ta način pripomoremo, da se pomanjša keberska nadloga v kebrovih letih.

Sicer se pa kaže, da bode znanost v kratkem ponudila novo sredstvo za zatiranje majskih kebrov, oziroma črvov. Učenjaki so zasledili, da neka majhna glivica *Botrytis tenella* mej črve majskega kebra zanese nalezljivo bolezen, katera jih pokonča. Ta glivica je že večkrat prouzročila, da so kebrji oziroma črvi, v kakem kraju kar zginili, ne da bi bil kdo vedel, kaj je temu krivo. Sedaj ostane le še nadloga, kako bi se ta glivica dala umetno gojiti in potem prenesti na njive. Poskusi to glivico gojiti na kuhanem mesu, malo namočenem v kakem sladkem rastlinskem soku, so se dobro obnesli. Taki kosi mesa se potem preneso na njive, na katerih je črv.

Še boljše je pa, če se nabere živi črvi. V čašo se dene centimeter na debelo vlažne prsti toliko, da se v njo morejo zariti črvi. Na to prst se denejo črvi in posujejo s klicani omenjene glive. Potem se dene na posodo pokrov in se čez naloži vlažnega mahu. Čez 6 ur so črvi našli bolezn, se vzamejo iz čaše in denejo v lonce s prstjo. Čez 10—14 ur so mrtvi in na njih se glivice lepo razvijejo. Sedaj se neso na polje in na več krajih malo v zemljo zagrebo. To se mora zgoditi od aprila do oktobra.

Glivice se v tleh dalje razvijejo. Vse kaže, da dobimo tako precej zanesljivo sredstvo proti kebrju oziroma črvom. Stvar pa nikakor ni dognana in je želeti, da se ž njo pridno pečajo kmetijska poskuševališča in če se stvar dobro obnese, potem izdajo točni navodi.

Kmetijske raznoterosti.

Kupčija s Švico. Do letos so Švicarji dobili največ živil iz Francije, ali sedaj so se pa razmere jako premenile. Ker Francija ni hotela skleniti trgovske pogodbe, stopil je v veljavo generalni tarif, ki je pa jako visok in sedaj dobivajo Švicarji že mnogo živil iz Avstrije in jih bodo s časom še več dobivali. Od 100 kilogramov surovega masla je iz Francije plačati 12 frankov, iz Avstrije pa le 7 frankov. Od svežega mesa se iz Francije plača 10, iz Avstrije 4 $\frac{1}{2}$, od sira

iz Francije 25, iz Avstrije 4, od naravnega vina iz Francije 25, iz Avstrije 3 $\frac{1}{2}$ franka za 100 kilogramov. Od vola ali krave je iz Francije plačati 40, iz Avstrije 18, od mlade živine iz Francije 30, iz Avstrije 12, od teleta iz Francije 12, iz Avstrije 5, od ovce iz Francije 4, iz Avstrije pa $\frac{1}{2}$ franka. Pri tacih razlikah je pričakovati, da se izvoz kmetijskih pridelkov iz Avstrije v Švico pomnoži. Avstrijski trgovski muzej je v Curihu osnoval podružnico, ki ima jedino namen posredovati mej kupovalci in prodajalci.

Smrekove vejice kot krma za ovce. Če se dajo ovcam jedenkrat ali dvakrat na teden smrekove vejice, potem rajši jedo in so bolj zdrave, kakor so pokazale mnogobrojne skušnje.

Čebula za seme. Če se sade čebule za seme, je bolje vzeti dobljene iz semena, kakor pridelane iz čebulic. Poslednje rajše gnijejo in poginejo. Za seme se izbere čebule dobre vrste, lepe in popolnoma zdrave. Posade se se pomladi, 10 do 25 cm narazen v močno pa vendar na sveže pognojena tla.

Poučni in zabavni del.

Balkanska mesta.

Stara Zagora.

Na južni strani Srednje planine ali Karadžadago v nekdanji Vzhodni Rumeliji so z vinogradi pokrita jugovzhodna, proti Marici nagnjena brda. V tem lepem kraju je lepo mesto Stara Zagora. Prebivalstvo peča se v prvi vrsti z vinstvom, potem pa z izdelovanjem robcev in pa bakrenih posod ter s strojarijo. V dolini na zapadni strani mesta je kopališče z gorkim vrelcem. Proti jugu in vzhodu je jako lep razgled na Zagorsko polje, posejano s pšenico in koruzo, ki je žitnica Vzhodne Rumelije. Mej njivami stoje dolge vrste orehovih in mandelnovih dreves. Ogledujoč to polje, mislil bi človek, da je kje v Lombardiji.

Podnebje je jako milo in sploh spominja na Italijo. Posebno poletne noči so prijetne in gorke in oživlja jih čvrčanje murnov. V daljnem vzhodu vidi se vrh Velikomonastirske gore, na desni pa dolgi hrbet Sakarske Planine. Proti jugu se vidijo ob nebosklonu Rodopske gore.

Mesto je jako razprostrano, ali je v zadnji rusko-turški vojni bilo popolnoma razdejano. Mesto se je polagoma obnovilo. Zidalo se je po trdnem načrtu s širokimi ravnimi ulicami, z velikim štirivoglatim trgom v sredi, in nekaterimi večjimi javnimi poslopji. Temeljni kamen za obnovo mesta sta položila knez Vogoridi in trnovski metropolit Klemen.

Po ljudskem popisovanju 1888. leta je bilo v Stari Zagori 16.039 prebivalcev; mej njimi 13.133 Bolgarov, 2071 Turkov, 254 Ciganov, 415 Židov, 9 Rusov, 1 Srb, 4 drugi Slovani, 61 pa družih narodnostij. Prebivalstvo je torej skoro čisto bolgarsko, zlasti grški živelj ni tako mnogobrojno zastopan, kakor v drugih vzhodno rumelijskih mestih.

Poleg ljudske ali deške šole je v Stari Zagori še dekliška gimnazija z 9 učnimi močmi, ki je še precej dobro obiskana. Sploh se prebivalstvo jako zanima za duševni napredek. Staro-zagorjanci so kot učitelji, zdrav-